

HOOFDSTUK 1

Amara rende het pad af naar het hek van de wei. De vroege ochtenddauw drong haar sportschoenen binnen. Het had die nacht gestormd en overal op het graspad lagen takken. Maar nu was de wind gaan liggen en voelde alles fris en helder aan.

Toen ze bij het hek kwam, vlogen Amara's ogen naar de acht prachtige pony's die achter in de wei stonden te grazen: twee schimmels, een palomino, een bruine, een

bruin-met-witte, twee vossen en een zwarte met glanzende manen.

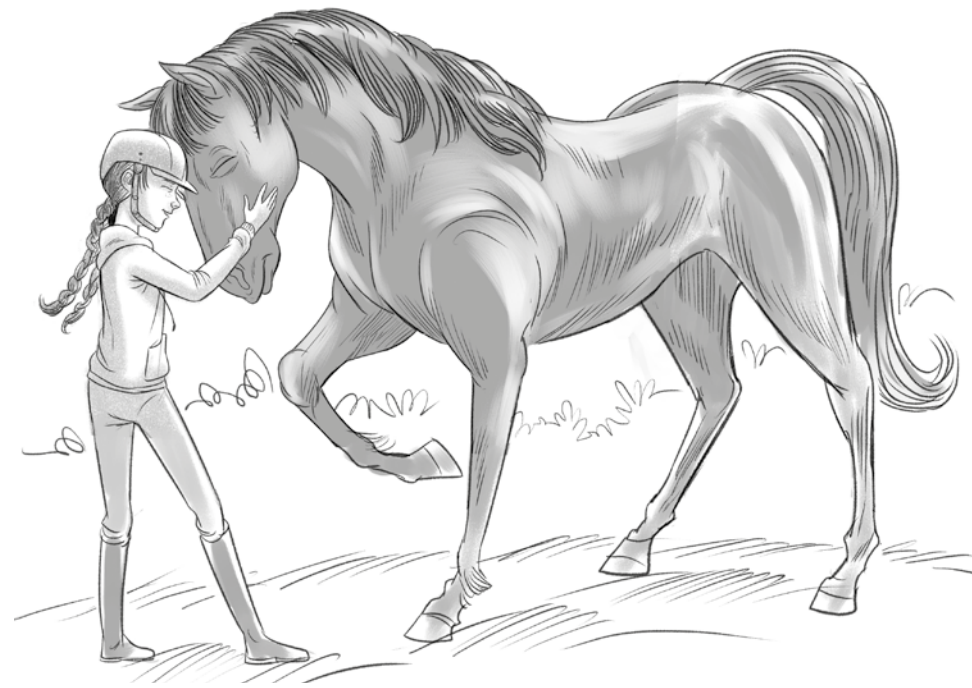
‘Ember!’ riep ze.

De zwarte pony hief zijn hoofd op. Hij hinnikte even en er stroomde een geluksgevoel door Amara heen toen hij naar haar toe kwam galopperen. Zijn vacht glansde in de aprilzon. Ze bleef niet eens staan om het hek open te doen, maar klauterde eroverheen.

Ember kwam slippend tot stilstand en duwde zachtjes zijn hoofd tegen haar borst. Amara sloeg haar armen om zijn hals, legde haar voorhoofd tegen het zijne en ademde zijn zoete geur in.

Wat ben je vroeg, Amara. Embers mond bewoog niet, maar ze kon zijn gedachten duidelijk horen.

Ik werd al vroeg wakker van de wind en kon niet meer slapen, dus kom ik even

bij je kijken. Ze vond het fijn dat ze maar een klein stukje verderop woonde. Ze was zomaar bij Ember! *Zullen we wat magie gebruiken voordat iedereen hier is?*

Ember snoof van genot. Net als de andere paarden in de wei was hij een magisch paard, een paard met speciale krachten. Zijn kracht was vuur, terwijl de andere paarden dingen konden doen als planten

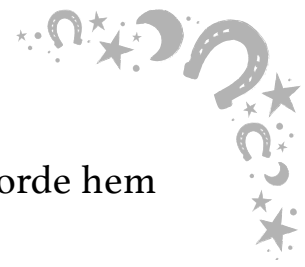

laten groeien, het laten regenen of zandstormen veroorzaken. Overal op de wereld waren magische paarden. Ze kozen zelf hun Ware Ruiters, iemand die hen kon helpen om hun magie te beheersen, en werkten vervolgens samen om goede dingen te doen.

Laten we nu wat magie gebruiken! zei Ember.

Er ging een rilling door Amara heen toen Ember weggaloppeerde, steigerde en van een prachtige pony in een schitterend paard veranderde. Zijn zachte manen en staart veranderden in rode en oranje vlammen en zijn ogen gloeiden als goud. Ze vond het geweldig om hem in zijn magische vorm te zien!

Ze rende naar hem toe, pakte zijn vurige manen vast en sprong op zijn rug. De magische vlammen kietelden haar huid, maar

verbrandden haar niet. Ze spoorde hem aan en riep: ‘Galop, Ember!’

Ember racete door de wei. Amara schreeuwde het uit van plezier. Nog maar een paar weken geleden vond ze het eng om zonder zadel te rijden, maar nu vertrouwde ze Ember volledig en ze hield ervan om met hem te galopperen als hij zijn magische vorm had aangenomen. Haar lange bruine vlechten vlogen achter haar aan en ze voelde haar lichaam tintelen van de magie die door hem heen stroomde.

Toen hij slippend tot stilstand kwam bij een eikentak die ’s nachts van de boom was gevallen, stampte Ember met zijn voorhoeven. Er schoot een vuurbal naar de tak en toen hij die raakte, vloog het stuk hout in brand. Het vuur laaide hoog op. De pony’s die aan de andere kant van de wei aan het

grazen waren, hieven hun hoofd op om te kijken.

Houd je goed vast! zei Ember tegen haar.

Amara greep zijn manen vast terwijl hij aangaloppeerde en hoog over de tak sprong. Daarna draaide hij zich om en stampte hij weer met zijn hoeven. Hij beheerste de vlammen goed en liet ze steeds kleiner worden tot ze flikkerden en uitgingen. Er zweefde alleen nog wat grijze rook in de lucht.

De andere pony's hinnikten van opwinding. Het was erg moeilijk om zo'n sterke kracht als vuur te beheersen.

'Dat was geweldig, Ember!' riep Amara.

Ember veranderde weer in een gewone pony. Hij hijgde een beetje – magie gebruiken kostte veel energie – maar Amara voelde het geluk door hem heen stromen.

